

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД З ПРАВ ЛЮДИНИ

П'ЯТА СЕКЦІЯ

**СПРАВА «ІГНАТКІНА ПРОТИ УКРАЇНИ»
(CASE OF IGNATKINA v. UKRAINE)**

(Заява № 70758/12)

РІШЕННЯ

СТРАСБУРГ

21 травня 2015 року

Це рішення є остаточним, але може підлягати редакційним виправленням.

У справі «Ігнаткіна проти України»

Європейський суд з прав людини (П'ята секція), засідаючи комітетом, до складу якого увійшли:

Вінсент А. Де Гаetano (*Vincent A. De Gaetano*), Голова,

Ганна Юдківська (*Ganna Yudkivska*),

Андре Потоцький (*André Potocki*), судді,

та Мілан Блашко (*Milan Blasko*), *заступник Секретаря секції*,

після обговорення за зачиненими дверима 21 квітня 2015 року,

постановляє таке рішення, що було ухвалено у той день:

ПРОЦЕДУРА

1. Справу було розпочато за заявою (№ 70758/12), яку 21 жовтня 2012 року подала до Суду проти України на підставі статті 34 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі – Конвенція) громадянка України, пані Людмила Устимівна Ігнаткіна (далі – заявниця).

2. Інтереси заявниці представляла пані Н. Малюк, юрист, яка практикує у м. Дніпропетровськ. Уряд України (далі – Уряд) представляв його Уповноважений, пані Ольга Давидчук.

3. 10 серпня 2013 року про заяву було повідомлено Уряд.

ФАКТИ

4. 17 грудня 1999 року заявниця подала до Жовтневого районного відділу Дніпропетровського міського управління ГУМВС України в Дніпропетровській області (далі – райвідділ міліції) заяву про вчинення щодо неї злочину, в якій стверджувала, що 16 грудня 1999 року З. побив її на вулиці біля свого офісу та у приміщенні офісу.

5. Працівники райвідділу міліції після допиту З., який заперечив факт побиття, 22 грудня 1999 року винесли постанову про відмову в порушенні кримінальної справи за скаргою заявниці щодо вчинення злочину.

6. 18 січня і 1 лютого 2000 року заявниця повторно зверталась із заявами про вчинення щодо неї злочину.

7. 22 березня 2000 року працівниками райвідділу міліції було призначено судово-медичне освідування заявниці. За результатами освідування у неї було виявлено черепно-мозкову травму, струс мозку, синець в області правої вилиці, посттравматичний правосторонній кохлеїт, крововиливи на зовнішній поверхні лівого та правого стегон і на правій гомілці. Судово-медичний експерт дійшов висновку, що ці

тілесні ушкодження заявниці могли бути завдані 3. 16 грудня 1999 року.

8. 5 квітня 2000 року слідчий райвідділу міліції порушив кримінальну справу за фактом заподіяння заявниці тілесних ушкоджень.

9. 20, 24 і 29 квітня, 5 і 10 травня 2000 року відповідно слідчий допитав: і) Зуб., Киб. та Нос., які 16 грудня 1999 року перебували в приміщенні офісу З.; ii) Ст. та Крав., які того дня перебували поблизу офісу. Ст. зазначив, що бачив, як З. бив заявницю, а Крав. зазначила, що 16 грудня 1999 року бачила, як заявницю бив невідомий чоловік.

10. 9 серпня 2000 року за результатами другої судово-медичної експертизи заявниці було підтверджено висновки попереднього освідчування.

11. 14 лютого 2001 року прокуратура м. Дніпропетровська звернула увагу райвідділу міліції на неефективність розслідування за фактом побиття заявниці та запропонувала прискорити його проведення.

12. З 2001 до 2003 року працівники райвідділу міліції неодноразово допитували заявницю та осіб, яких вже було допитано раніше. Протягом цього ж періоду райвідділом міліції було винесено кілька постанов про зупинення досудового слідства, які були скасовані як передчасні вищестоящим органом міліції, органами прокуратури або судом.

13. 24 червня 2003 року за результатами судово-медичної експертизи, призначеної за постановою слідчих райвідділу міліції, у заявниці виявлено закриту черепно-мозкову травму, струс мозку, посттравматичну енцефалопатію, погіршення слуху та кохлеовестибулярні розлади. Згідно з висновком експерта ці проблеми зі здоров'ям могли бути спричинені побиттям 16 грудня 1999 року.

14. 17 серпня 2003 року райвідділ міліції завершив досудове слідство та передав матеріали справи на розгляд до Жовтневого районного суду м. Дніпропетровська (далі – районний суд). Матеріали досудового слідства включали протоколи допитів тринадцяти свідків, чотирьох очних ставок між причетними до справи особами, одного огляду місця події та чотирьох відтворень обстановки і обставин події.

15. 6 жовтня 2003 року заявниця в рамках кримінального провадження подала цивільний позов, вимагаючи стягнення із З. на її користь 5000 грн (787 євро) відшкодування моральної шкоди та 5346,7 грн (842 євро) відшкодування матеріальної шкоди.

16. 10 листопада 2003 року районний суд дійшов висновку, що на підставі матеріалів справи встановити вину З. неможливо, та направив справу до прокуратури для проведення додаткового розслідування. Прокуратура надіслала матеріали справи до райвідділу міліції, надавши вказівки щодо проведення конкретних слідчих дій.

17. 11 грудня 2003 року заявниця подала до райвідділу міліції клопотання про призначення судово-медичної експертизи стану її здоров'я. 16 грудня 2003 року її клопотання було задоволено.

18. 26 грудня 2003 року УМВС України в Дніпропетровській області повідомило заявницю, що за численні процесуальні порушення, допущені при проведенні розслідування у її справі, на працівника райвідділу міліції А. було накладено дисциплінарне стягнення.

19. 10 січня 2004 року за результатами судово-медичної експертизи заявниці висновки попередніх експертиз було підтверджено.

20. 19 січня 2004 року заявниця подала клопотання про проведення ще однієї судово-медичної експертизи, але у задоволенні цього клопотання їй було відмовлено.

21. 10 березня 2004 року органи державної влади видали З. закордонний паспорт.

22. 9 квітня 2004 року досудове слідство райвідділом міліції було завершено, а матеріали справи передано на розгляд до районного суду.

23. 13 квітня 2004 року заявниця звернулася до міліції з клопотанням про проведення додаткових слідчих дій, але у задоволенні цього клопотання їй було відмовлено на тій підставі, що зазначені дії вже було проведено раніше.

24. 11 травня 2004 року районний суд отримав матеріали кримінальної справи. 17 травня 2004 року суд постановив провести додаткове розслідування та повернув справу до райвідділу міліції.

25. 1 червня 2004 року З. виїхав з країни на постійне місце проживання до Німеччини.

26. 10 серпня 2004 року слідчий райвідділу міліції А. встановив, що З. ухиляється від слідства і суду та оголосив його у розшук. Слідство було зупинено до встановлення місцезнаходження З.

27. 29 грудня 2004 року УМВС України в Дніпропетровській області повідомило заявницю, що З. зміг виїхати з України, оскільки райвідділ міліції не поінформував органи міграційної служби, що З. є обвинуваченим у кримінальній справі. 3 лютого 2005 року прокуратурою було порушено кримінальну справу щодо державних службовців, які незаконно видали З. закордонний паспорт.

28. У 2005 році органи влади України звернулися до органів влади Німеччини із запитом, у якому повідомили, що З. виїхав з країни на постійне місце проживання до Німеччини, та попросили встановити його місцезнаходження.

29. 15 травня 2005 року УМВС у Дніпропетровській області звернулося до райвідділу міліції з листом, у якому зазначило, що розслідування за фактом побиття заявниці було неефективним. Райвідділу міліції було надано вказівку провести низку додаткових слідчих дій.

30. У 2005-2008 роках працівники райвідділу міліції допитали заявницю, Ст., Зуб., Киб., Нос. і Крав., та призначили судово-медичну експертизу, за результатами якої встановлено, що тілесні ушкодження, завдані 16 грудня 1999 року, призвели до втрати нею слуху.

31. 17 січня 2008 року УМВС України в Дніпропетровській області повідомило заявницю, що про місцезнаходження З. міліції було відомо ще з 2006 року, але запит про його екстрадицію направлено не було внаслідок службової недбалості працівників райвідділу міліції.

32. 26 травня 2008 року райвідділом міліції винесено постанову про закриття кримінальної справи щодо З.

33. 24 червня 2008 року прокурор скасував вищезазначену постанову як безпідставну і повернув справу до міліції.

34. 21 серпня 2008 року райвідділ міліції зупинив провадження у справі щодо З. до «встановлення його місцезнаходження».

35. 29 жовтня 2008 року прокуратура Дніпропетровської області скасувала зазначену постанову, вказавши, що працівникам райвідділу міліції було відомо місце проживання З., але запит про його видачу вони не направили з невідомих причин.

36. У невизначену дату та ж прокуратура повідомила заявницю, що районний суд обрав щодо З. запобіжний захід у вигляді взяття під варту, та що запит про його видачу (екстрадицію) ще не було надіслано, оскільки працівники райвідділу міліції Ш. і В. не підготували необхідні для екстрадиції документи.

37. 27 жовтня 2009 року Генеральна прокуратура України надіслала до органів влади Німеччини запит про видачу (екстрадицію) З.

38. 25 грудня 2009 року судово-медичні експерти оглянули заявницю та встановили, що внаслідок побиття вона втратила 50 % працездатності. У певні періоди з грудня 1999 року вона була тимчасово непрацездатною, а з 2004 року є постійно непрацездатною.

39. 22 червня 2010 року З. було екстрадовано до України. 2 липня 2010 року йому обрано запобіжний захід у вигляді підписки про невиїзд.

40. 21 січня 2011 року досудове слідство у справі за фактом побиття заявниці 16 грудня 1999 року було завершено, і справу направлено на розгляд до районного суду.

41. 31 січня 2011 року заявниця змінила позовні вимоги, вимагаючи 400 000 грн (36 226 євро) відшкодування моральної шкоди.

42. 16 лютого 2011 року судовий розгляд справи було відкладено до 4 березня 2011 року у зв'язку з клопотанням заявниці щодо фіксування засідань технічними засобами.

43. 27 січня, 6, 14, 23 лютого і 6 березня 2012 року суд переносив судові засідання у зв'язку з неявкою заявниці.

44. 4 квітня 2012 року заявниця знову змінила позовні вимоги, вимагаючи 550 000 євро (50 686 євро) відшкодування моральної шкоди.

45. Вироком районного суду від 14 травня 2012 року З. було визнано винним у заподіянні заявниці тяжких тілесних ушкоджень та призначено покарання у вигляді позбавлення волі строком на три роки. Суд також постановив стягнути з З. на користь заявниці 50 000 грн (4 745 євро) і 5 346,7 грн (5 346 євро) в якості відшкодування моральної і матеріальної шкоди відповідно .

46. 19 липня 2012 року апеляційний суд Дніпропетровської області скасував вирок суду першої інстанції та повернув справу на додаткове розслідування до прокуратури. Зокрема, суд зазначив, що райвідділ міліції не оцінив усі відповідні факти справи та що тривалість досудового слідства була надмірною.

47. 7 листопада 2012 року прокуратура зазначила, що при розслідуванні побиття заявниці райвідділ міліції допустив серйозні порушення процесуального законодавства. Прокурор наказав начальнику райвідділу міліції провести службове розслідування цього питання та притягнути винних осіб до дисциплінарної відповідальності.

48. 8 листопада 2012 року начальник райвідділу міліції за надмірну тривалість розслідування та численні процесуальні порушення наклав дисциплінарні стягнення на слідчих Ш. і Т.

49. 14 листопада 2012 року досудове слідство знову було закінчено.

50. 19 листопада 2012 року районний суд отримав матеріали кримінальної справи щодо З. для розгляду по суті.

51. 12 грудня 2012 року суд закрит кримінальну справу щодо З. у зв'язку із закінченням строків давності притягнення до кримінальної відповідальності. 31 січня 2013 року апеляційний суд Дніпропетровської області залишив цю постанову без змін.

52. 5 вересня 2013 року Вищий спеціалізований суд України з розгляду цивільних і кримінальних справ скасував рішення нижчестоящих судів та повернув справу до районного суду на новий розгляд. Суд зазначив, що строки давності притягнення до кримінальної відповідальності не закінчились, і справу слід розглянути по суті.

53. 17 вересня 2013 року районний суд отримав матеріали кримінальної справи.

54. 17 жовтня 2013 року суд встановив, що З. ухиляється від суду, оголосив його у розшук та зупинив провадження у справі до встановлення його місцезнаходження.

55. Провадження у справі залишається зупиненим.

ПРАВО

I. СТВЕРДЖУВАНЕ ПОРУШЕННЯ СТАТТІ 3 КОНВЕНЦІЇ

56. Заявниця скаржилася, що розслідування за фактом її побиття було тривалим та неефективним. У зв'язку з цим вона посилялась на статті 3 і 13 Конвенції. Суд, якому належить провідна роль щодо здійснення юридичної кваліфікації фактів справи, вважає, що цю скаргу слід розглядати виключно у процесуальному аспекті статті 3 Конвенції, яка передбачає таке:

«Нікого не може бути піддано катуванню або нелюдському чи такому, що принижує гідність, поводженню або покаранню.»

A. Прийнятність

57. Уряд зазначив, що заявниця не вичерпала національні засоби юридичного захисту, оскільки вона не звернулася до суду з цивільним позовом про відшкодування шкоди органами державної влади, відповідальними за надмірну тривалість та неефективність розслідування.

58. Заявниця підтримала свою скаргу.

59. Суд зазначає, що відповідно до статті 35 Конвенції подані до Суду скарги (принаймні їх суть) спочатку мають бути доведені до відома відповідних органів влади з дотриманням формальних вимог та строків, встановлених національним законодавством, та що будь-які процесуальні методи, які можуть запобігти порушенню Конвенції, повинні бути застосовані. Зазвичай заявнику слід використовувати засоби юридичного захисту, які є доступними і належними для цілей виправлення стверджуваних порушень. Існування таких засобів має бути абсолютно реальним не лише в теорії, а й на практиці, інакше вони не будуть достатньо доступними та ефективними.

60. Уряд, який заявляє про невичерпання таких засобів, повинен переконати Суд у тому, що на час подій у справі відповідний засіб юридичного захисту був ефективним та існував як у теорії, так і на практиці, тобто що він був доступним, здатним забезпечити заявникові відшкодування у зв'язку з його скаргами і надавав достатні шанси на успіх. Проте, коли цю умову щодо тягаря доведення виконано, заявник, у свою чергу, повинен довести, що вказаний Урядом засіб правового захисту було фактично вичерпано або що він за конкретних обставин з якихось причин виявився неадекватним і неефективним, або існували особливі обставини, які виправдовували недотримання ним або нею цієї вимоги (див. рішення у справі «Михалкова та інші

проти України» (*Mikhalkova and Others v. Ukraine*), заява № 10919/05, пп. 28-29, від 13 січня 2011 року).

61. Повертаючись до обставин цієї справи, Суд зауважує, що хоча Уряд стверджував, що цивільний позов у зв'язку з неефективністю розслідування у справі заявниці був ефективним засобом юридичного захисту, він, однак, не пояснив, яким чином, у разі успіху, застосування цього засобу юридичного захисту могло посприяти: і) встановленню фактів щодо заподіяння заявниці тілесних ушкоджень; та ii) покаранню злочинця. Крім того, Уряд не надав жодних доказів існування відповідної національної судової практики. Беручи до уваги вищезазначене, Суд вважає, що заявниця не була зобов'язана використовувати засіб юридичного захисту, про який зазначав Уряд (див. вищенаведене рішення у справі «Михалкова та інші проти України» (*Mikhalkova and Others v. Ukraine*), п. 30).

62. Суд зазначає, що ця частина заяви не є явно необґрунтованою у розумінні підпункту «а» пункту 3 статті 35 Конвенції. Суд також зазначає, що вона не є неприйнятною з будь-яких інших підстав. Отже, її має бути визнано прийнятною.

В. Суть

63. Сторони не надали своїх зауважень щодо суті цієї справи.

64. Суд нагадує, що стаття 3 Конвенції вимагає від органів влади проведення ефективного розслідування стверджуваного жорстокого поводження, навіть якщо таке поводження мало місце з боку приватних осіб (див. рішення у справі «Коваль та інші проти України» (*Koval and Others v. Ukraine*), заява № 22429/05, п. 59, від 15 листопада 2012 року, з подальшими посиланнями).

65. Сторони не заперечували, що розслідування за фактом побиття заявниці було неефективним та надто тривалим. Це також було визнано національними органами влади (див. пункти 11, 29, 31, 46-48). Суд зазначає, що хоча заявниця подала скаргу про її побиття до міліції наступного дня після події, кримінальну справу за фактом побиття було порушено лише приблизно через три місяці. Суд також зазначає, що у 2001-2003 роках райвідділом міліції винесено кілька постанов про зупинення розслідування, що були скасовані як безпідставні. Внаслідок службової недбалості працівників райвідділу міліції З. виїхав до Німеччини та перебував там впродовж п'яти років та восьми місяців (2004-2010 рр.), внаслідок чого провадження у кримінальній справі було надмірно тривалим. Більше того, суди тричі повертали справу на додаткове розслідування і одного разу – на новий розгляд до суду нижчої інстанції. Суд нагадує, що повторювані повернення справи на новий розгляд у межах одного провадження вказують на наявність серйозних недоліків судової системи (див. рішення у справі

«Верцишевська проти Польщі» (*Wierciszewska v. Poland*), заява № 41431/98, пп. 46, від 25 листопада 2003 року). Зважаючи на вищезазначене, Суд вважає, що розслідування було неефективним, а його тривалість – невиправдано довгою.

66. Отже, було порушення процесуального аспекту статті 3 Конвенції.

II. СТВЕРДЖУВАНЕ ПОРУШЕННЯ СТАТТІ 6 КОНВЕНЦІЇ

67. Заявниця скаржилася, що кримінальне провадження щодо З. було надто тривалим. Вона посилалась на пункт 1 статті 6 Конвенції, у якому зазначено таке:

«Кожен має право на... розгляд його справи упродовж розумного строку... судом, ... який вирішить спір щодо його прав та обов'язків цивільного характеру...»

A. Прийнятність

68. Суд нагадує, що право на порушення кримінальної справи і забезпечення притягнення до відповідальності третіх осіб не є правом, що належить до прав і свобод, гарантованих Конвенцією (див., наприклад, рішення у справі «Перес проти Франції» (*Perez v. France*) [ВП], заява № 47287/99, п. 70, ECHR 2004-I). Втім, пункт 1 статті 6 Конвенції може застосовуватися у справі, цивільно-правовий аспект якої настільки тісно пов'язаний з її кримінально-правовим аспектом, що результат провадження у кримінальній справі може мати вирішальне значення для розгляду відповідного цивільного позову (див., наприклад, рішення у справі «Кальвеллі і Чільйо проти Італії» (*Calvelli and Ciglio v. Italy*), заява №32967/96, п. 62, від 17 січня 2002 року).

69. Суд зазначає, що заявниця подала свій цивільний позов до З. під час судового розгляду кримінальної справи щодо нього та вимагала відшкодування шкоди за тілесні ушкодження, що були предметом зазначеного судового розгляду. Суд переконаний, що кримінальне провадження було вирішальним для права заявниці отримати відшкодування у порядку цивільного судочинства, а тому воно, відповідно, охоплюється сферою застосування статті 6 Конвенції.

70. Суд доходить висновку, що ця частина заяви не є явно необґрунтованою у розумінні підпункту «а» пункту 3 статті 35 Конвенції та що вона не є неприйнятною з будь-яких інших підстав. Отже, вона має бути визнана прийнятною.

В. Суть

71. Заявниця підтримала свої скарги.

72. Уряд зазначив, що затримки у провадженні, відповідальність за які несуть органи влади, були виправдані інтересами правосуддя. Зокрема, було необхідно допитати тринадцять свідків та провести низку судово-медичних експертиз і відтворень обстановки і обставин події. Уряд також зазначив, що провадження було зупинено впродовж п'яти років та восьми місяців у зв'язку з тим, що З. ухилявся від суду. Більше того, заявниця також сприяла збільшенню тривалості провадження шляхом подання численних клопотань та неявки на судові засідання 27 січня, 6, 14, 23 лютого та 6 березня 2012 року.

73. Суд зазначає, що строк, який має братися до уваги, розпочався 6 жовтня 2003 року, коли заявниця подала свій цивільний позов, і ще не закінчився. Отже, він триває більше одинадцяти років.

74. Суд нагадує, що «розумність» тривалості провадження має оцінюватися з огляду на обставини справи та з урахуванням таких критеріїв: складність справи, поведінка заявника та відповідних органів влади, а також важливість предмету спору для заявника (див., серед інших джерел, рішення у справі «Фрідлендер проти Франції» (*Frydlender v. France*) [ВП], заява № 30979/96, п. 43, ECHR 2000 -VII).

75. У справах, що стосуються відповідальності за дії, які завдали серйозної шкоди здоров'ю, органи влади зобов'язані діяти зі зразковою ретельністю та здійснювати провадження з особливою швидкістю (див., *mutatis mutandis*, рішення у справах «Сілва Понтеш проти Португалії» (*Silva Pontes v. Portugal*), від 23 березня 1994 року, п. 39, Series A № 286-A, та «Додов проти Болгарії» (*Dodov v. Bulgaria*), заява № 59548/00, п. 109, від 17 січня 2008 року). Таким чином, важливість предмету спору для заявниці вимагала особливої швидкості прийняття рішення за її позовом.

76. Суд зазначає, що кримінальне провадження у цій справі стосувалось одного епізоду побиття, яке сталося у присутності двох очевидців (див. пункт 9). Хоча розслідування дійсно вимагало проведення судово-медичних експертиз, допиту свідків та кількох відтворень обстановки і обставин події, Суд не вважає, що справа була особливо складною.

77. Суд зауважує, що заявниця шляхом подання низки клопотань та неявки на кілька судових засідань дійсно сприяла збільшенню тривалості провадження (див. пункти 15, 17, 20, 23, 41-44). Проте основна відповідальність за надмірну тривалість провадження лежить на органах влади (див. пункт 65).

78. Суд доходить висновку, що зважаючи на обставини цієї справи, при проведенні розслідування у кримінальній справі щодо З. допущено

невиправдану затримку, з приводу чого Уряд не надав жодного прийняттого пояснення.

79. Відповідно, було порушення пункту 1 статті 6 Конвенції.

III. ІНШІ СКАРГИ

80. Заявниця скаржилась за статтею 1 Першого протоколу до Конвенції, що вона не отримала відшкодування за своє побиття. Навіть якщо допустити можливість порушення питання за Конвенцією або протоколами до неї, Суд зазначає, що провадження щодо відшкодування шкоди все ще триває у національному суді. Отже, ця частина заяви є передчасною і має бути відхилена відповідно до пунктів 1 і 4 статті 35 Конвенції.

IV. ЗАСТОСУВАННЯ СТАТТІ 41 КОНВЕНЦІЇ

81. Статтею 41 Конвенції передбачено:

«Якщо Суд визнає факт порушення Конвенції або Протоколів до неї і якщо внутрішнє право відповідної Високої Договірної Сторони передбачає лише часткове відшкодування, Суд, у разі необхідності, надає потерпілій стороні справедливую сатисфакцію.»

A. Шкода

82. Заявниця вимагала 1 000 000 євро відшкодування моральної шкоди.

83. Уряд заперечив проти цієї вимоги.

84. Суд вважає, що заявниця вочевидь зазнала моральної шкоди внаслідок порушень її конвенційних прав у цій справі. Зважаючи на конкретні обставини справи та приймаючи рішення на засадах справедливості, Суд присуджує заявниці 16 000 євро відшкодування моральної шкоди.

B. Судові та інші витрати

85. Заявниця не подала вимог щодо компенсації судових та інших витрат. Тому Суд не вбачає підстав для присудження будь-якої компенсації.

С. Пеня

86. Суд вважає за належне призначити пеню на підставі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, до якої має бути додано три відсоткові пункти.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

1. *Оголошує* скарги за статтею 3 та пунктом 1 статті 6 Конвенції прийнятними, а решту скарг у заяві – неприйнятними;
2. *Постановляє*, що було порушення процесуального аспекту статті 3 Конвенції;
3. *Постановляє*, що було порушення вимоги «розумного строку», закріпленої пунктом 1 статті 6 Конвенції;
4. *Постановляє*, що:
 - (а) упродовж трьох місяців держава-відповідач повинна сплатити заявниці 16 000 (шістнадцять тисяч) євро відшкодування моральної шкоди та додатково суму будь-яких податків, що можуть нараховуватися; ця сума має бути конвертована у валюту держави-відповідача за курсом на день здійснення платежу;
 - (б) із закінченням зазначеного тримісячного строку до остаточного розрахунку на вищезазначену суму нараховуватиметься простий відсоток (*simple interest*) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в період несплати, до якої має бути додано три відсоткові пункти;
5. *Відхиляє* решту вимог заявниці щодо справедливої сатисфакції.

Учинено англійською мовою та повідомлено письмово 21 травня 2015 року відповідно до пунктів 2 та 3 Правила 77 Регламенту Суду.

Мілан Блашко
(*Milan Blaško*)
Заступник Секретаря

Вінсент А. Де Гаetano
(*Vincent A. De Gaetano*)
Голова